

PER QUÈ LA INTERSINDICAL CONVOCA LA VAGA GENERAL DE L'11 DE NOVEMBRE?

La Intersindical convoca la vaga general de l'11 de novembre per situar les condicions de vida de la classe treballadora al centre del debat polític i social.

Unes condicions de vida conseqüència de les polítiques dels diferents governs de l'Estat i els seus aliats del sindicalisme de concertació de CCOO i UGT.

Ho fem amb reivindicacions pròpies, des de la independència sindical i amb la convicció que només l'organització i la mobilització col·lectiva poden aconseguir les transformacions que necessitem.

1. L'empobriment de la classe treballadora és conseqüència d'un model econòmic i polític

Treballar ja no garanteix poder viure dignament. Els salaris són insuficients per afrontar l'augment del cost de la vida, l'habitatge absorbeix una part cada vegada més gran dels ingressos familiars i els serveis públics pateixen les conseqüències de les privatitzacions encobertes i la manca d'inversió. Mentrestant, els grans propietaris, els fons d'inversió i les grans empreses continuen acumulant beneficis, emparats sovint per un sistema fiscal que afavoreix la concentració de la riquesa. No som davant d'una crisi puntual, sinó d'un model econòmic que transfereix massivament la renda del treball al capital i afavoreix l'enriquiment d'una minoria irresponsable i sense escrúpols.

2. Calen polítiques públiques valentes que confrontin els interessos econòmics

L'emergència habitacional i la pèrdua de poder adquisitiu són conseqüència de dècades de polítiques que han subordinat les necessitats socials als interessos del mercat. Els successius governs espanyols, inclosos els de PSOE i Sumar, no han impulsat les transformacions necessàries per revertir aquesta situació. Les mesures parcials i insuficients no poden substituir les polítiques estructurals que garanteixin salaris dignes, habitatge assequible i serveis públics universals. El suïcidi de l'Olga mentre estava sent desnonada i la mort de la Maricarmen, de 87 anys, després de patir un desnonament especialment traumàtic, ens recorden dramàticament les conseqüències humanes de no garantir el dret a l'habitatge.

3. L'extrema dreta s'alimenta d'un malestar social que cal transformar

Quan les institucions no ofereixen respostes a les necessitats materials de la població, creixen la frustració, la desconfiança i el malestar. La dreta i l'extrema dreta aprofiten aquesta situació per assenyalar les persones més vulnerables i desviar l'atenció dels veritables responsables de les desigualtats. Combatre l'extrema dreta exigeix confrontar els seus discursos, però també impulsar polítiques que millorin efectivament les condicions de vida. El malestar social no s'ha de convertir en odi contra els més febles, sinó en consciència col·lectiva i organització per transformar la societat.

4. Necessitem una vaga general construïda des de la independència sindical

La vaga general és una eina de confrontació de la classe treballadora per defensar i conquerir drets. No pot quedar subordinada als interessos electorals de cap partit ni a les necessitats de cap govern. La Intersindical defensa un sindicalisme independent, arrelat al territori i amb capacitat de decisió pròpia. La unitat d'acció és necessària, però ha de construir-se des del respecte a la pluralitat sindical i nacional, amb objectius compartits i sense subordinacions. Participem en aquesta mobilització amb veu pròpia perquè les reivindicacions de la classe treballadora estan per damunt de qualsevol conjuntura política.

5. La mobilització ha de servir per conquerir drets, no per administrar el malestar

Durant dècades, el sindicalisme de concertació ha prioritzat el diàleg social i els acords institucionals, sense aconseguir revertir la precarització estructural de les condicions de treball. La Intersindical defensa un model sindical de contrapoder, capaç de confrontar els interessos econòmics que impedeixen avançar en drets socials i laborals. No n'hi ha prou amb negociar els límits del model actual: cal transformar-lo. Per això, la vaga no pot ser una mobilització simbòlica ni una resposta puntual, sinó un instrument per impulsar conquestes socials i reforçar l'organització de la classe treballadora.

Per això aquest 2026 hem endegat vagues a l'educació, als serveis socials, a les OAC, a les escoles bressol o a les biblioteques i mobilitzacions contra el feixisme. Perquè nosaltres som aquí per disputar el malestar i per trencar amb una dinàmica que només perpetua la precarietat i un govern de la Generalitat instal·lat en l'arrogància i la repressió policial davant els conflictes socials.

La vaga i la mobilització no són només una escenificació d'un sol dia: són eines permanents de lluita i transformació de la nostra realitat. Per això aquesta vaga no és només contra els diferents governs de l'Estat, ho és també contra un govern de la Generalitat incapaç de donar resposta a les necessitats de les classes populars.

6. Sense sobirania no podem garantir plenament els drets socials

La manca de sobirania política i econòmica de Catalunya limita la capacitat de decidir sobre qüestions fonamentals com els salaris, les relacions laborals, l'habitatge, la fiscalitat o els serveis públics. Les restriccions competencials imposades per l'Estat han dificultat, entre altres qüestions, el desenvolupament de polítiques pròpies de protecció del dret a l'habitatge. Necessitem disposar de totes les eines i recursos per construir un model social i econòmic al servei de la majoria treballadora. Alhora, exigim a les institucions catalanes que utilitzin totes les competències de què ja disposen i que, sovint, no empen. La sobirania es practica cada dia des de la voluntat política de garantir els drets socials a una majoria que diuen representar.

7. Anem a la vaga amb reivindicacions pròpies i voluntat de transformació

La Intersindical convoca la vaga general per exigir mesures immediates i transformacions estructurals que permetin viure dignament. Situem com a reivindicacions centrals els contractes de lloguer indefinits, la congelació i reducció dels preus dels lloguers, un salari mínim català de 1.600 euros en 14 pagues, una mobilitat eficient, el control dels preus dels productes bàsics i uns serveis públics universals, de qualitat i ben finançats. Reivindiquem també la jornada laboral de 32 hores, pensions dignes i mesures efectives contra els desnonaments.

La vaga de l'11 de novembre ha de ser un pas més en la construcció d'una resposta col·lectiva, sostinguda i organitzada. No ens mobilitzem per defensar cap govern ni per afavorir cap alternativa electoral. Ens mobilitzem per defensar els interessos de la classe treballadora, disputar la distribució de la riquesa i conquerir la capacitat de decidir sobre les nostres condicions de vida i de treball.

**Perquè els drets no es concedeixen: es conquereixen
amb organització, solidaritat i lluita col·lectiva.**